

O zi obișnuită

- Şi un', doi, trei, patru. Şi un', doi, trei, patru. Anna, atenție la poziția mâinilor. Francine, umerii. Şi trei, patru...

Zoe ărăște plieurile. Le-a urât dintotdeauna, de când era o fetiță de numai șapte ani. Nu le-a înțeles niciodată rostul. Şi apoi, când face plieurile, picioarele ei tind să alunece către interior și, buf, cade, deși nu ar trebui.

- Zoe, trage genunchii înapoi. Ține picioarele drepte. Drepte, ai înțeles?

Exact aşa, întinse șnur, atât de drepte, încât ajung să semene cu niște peștișori plați striviți pe podeaua din lemn. Zoe își și imaginează un lung sir de asemenea peștișori, mai degrabă morți decât vii, așezăți pe trei rânduri, la o distanță stabilită dinainte, toți cu ochii împăienjeniți. De ei, *madame Olenska* ar fi mulțumită, nu-i aşa? Ceva mai bine întins de atât nu există.

Lui Zoe îi vine să râdă, dar reușește să își mascheze chicotitul prin tuse. *Madame Olenska* o fulgeră

oricum cu privirea. Nu ai voie să tușești, să strănuți, să te scarpini sau să râzi. „Scuzați, să respirăm se poate?“ Sunt zile în care răspunsul este mereu același: „Nu!“

Zoe oftează, dar foarte încet, respirând ca și când ar mâncă-o nasul. În tot acest timp continuă exercițiul: sus, jos, sus, jos – ca un mic lift ce răspunde la comenziile muzicii și ale vocii lui *madame Olenska*. După un timp nu se mai gândește la asta. Își dă seama de acest lucru și atunci își spune, ca de fiecare dată, că, în fond, e bine aşa. Dacă trupul său face ceea ce trebuie să facă și e bun și ascultător (aproape întotdeauna), cum de mintea ei e atât de rebelă?

Poate că asta ține de personalitate. Profitând de o scurtă răsucire, Zoe privește pentru o clipă față inexpresivă și perfectă, ca de păpușă, a Lailei. De fapt, este Lailà, cu accent pe „a“, pentru că *mademoiselle* e franțuzoaică. Ea nu se răzvărește niciodată. Nu tușește, nu se scarpină, nu pălăvrăgește, iar tot ceea ce face e perfect, „atât de perfect“, încât nu face nici un efort și nu simte nimic: e de ajuns să o privești.

Oricum, Zoe nu s-a gândit niciodată că i-ar plăcea să fie în locul ei, chiar dacă Laila e cea mai bună dintre toate și e preferata lui *madame Olenska*. Pare, într-adevăr, o păpușă cu cheiță, pe care o întorci și se mișcă mereu la fel, cu aceeași gesturi

gândite de alții. Lui Zoe îi place să fie o fetiță adevărată, care greșește, intră în bucluc și provoacă încurcături, chiar dacă nu e perfectă. La academie, în schimb, „perfecțiune“ este un cuvânt gravat cu litere de aur strălucitoare deasupra tuturor ușilor, un cuvânt care sclipește și care îți pretinde să fii scliptor și tu.

Poc, poc, poc! Cu trei bătăi de palme, *madame Olenska* rupe vraja.

– Lectia s-a încheiat, puteți pleca, *au revoir*, spune ea, ca în fiecare zi.

Iar ele răspund la unison:

– *Au revoir, madame!*

Lui Zoe nu îi iese atât de bine dulcele „r“ franțuzesc, chiar dacă a încercat de mii de ori, în fața oglinzi, să îl spună corect. Normal că Lailei acele cuvinte îi alunecă de pe buze dulci ca mierea, o miere franțuzească, *miel*. Nu-i nimic, răbdare. Odată ieșite pe poartă, fetele îi pot întoarce spatele, iar Zoe se poate strâmba la ea pe ascuns... Nimeni nu o să pârască, Leila le este antipatică tuturor.

Zoe simte cum cineva o ia de braț. E Leda.

– Încă te mai enervează? îi șoptește, mergând la pas cu ea.

Lui Zoe îi este greu să își potrivească mersul după al Ledei, care este înaltă, a crescut dintr-o dată și pare deja o adolescentă, în vreme ce ea încă mai are constituția și dimensiunile unei copile. E ciudat, atâtă ani au avut aceeași înălțime, dar acum Leda a

crescut ca din apă, de parcă trupul ei s-ar grăbi. Zoe însă, nu are nici o grabă, e mereu aceeași, iar între ele două nu s-a schimbat nimic.

- Nu, nu Laila mă enervează, recunoaște Zoe, parcă forțată. Mă enervează faptul că mă las enervată. E o prostie. Laila e ea însăși – nu se poate abține, dar nu e vina ei.

- Ba mai mult, poate chiar îi pare rău că e aşa cum e. De fapt, ce știm noi? admite și Leda, înțeleagătoare.

Draga de Leda, are un suflet atât de mare! E puțin spus că e o ființă bună – foarte amabilă, atentă față de ceilalți și față de sentimentele lor. De aceea ține Zoe atât de mult la ea.

Gata cu vorba, că nu mai e timp. Până în acest moment, toți au fost foarte tăcuți, foarte liniștiți: nu se aleargă pe holurile academiei. Dar acum, după ce și băieții și fetele au ajuns la vestiarele lor, aflate față în față, parcă sunt loviți de o frenezie care îi transformă dintr-o dată: se împing, se înghesuie, aleargă către băncile unde se află, mai mult sau mai puțin ordonate, hainele, îndesate în niște genți mari cu buzunare, agățate în cuier. Acum nu mai contează dacă un pantof va fi încălțat strâmb sau dacă gulerașul va rămâne acoperit de pulover: „perfecțiune“ este un cuvânt gravat peste tot doar în interiorul academiei. În afara ei, în lumea obișnuită, nimeni nu mai acordă atenție acestor lucruri. Și apoi, e vremea ca fiecare să se întoarcă acasă.

Zoe nu e încă obișnuită cu mândria care o sufocă precum o eșarfă legată prea strâns în jurul gâtului, mândrie pe care o simte în fiecare dimineață când trece pe sub porticul lateral al Academiei de Dans – școala sa, cea mai importantă din oraș, din ținut și poate chiar din țară –, și când intră pe ușa artiștilor, deși asta se întâmplă deja de cinci ani. Dar poate că nu ne obișnuim niciodată cu anumite lucruri.

Desigur că plecarea de acolo nu are același efect. Când iese, aleargă către viața de zi cu zi, către prieteni, familie, joacă. Traseul invers, cel de la sosire, îi dă fiori. Acum, în schimb, pe măsură ce iese și se îndreaptă singură către stație, unde va aștepta să-i vină autobuzul, are o altă senzație, la fel de cunoscută și de clară: trăiește un sentiment firav și dulce de ușurare. Va ajunge acasă (tot singură: este o victorie recentă și încă o emoționează faptul că e lăsată să meargă singură pe stradă, ca un om mare), va suna la ușă o singură dată, iar mama îi va deschide și o va îmbrățișa. Ce frumos e să știi dinainte că se va întâmpla așa! Apoi va lua o gustare, poate va mâncă și puțin tort, niște biscuiți făcuți în casă și se va uita puțin la televizor. Mama se va așeza lângă ea, aşa cum face de fiecare dată când are timp, iar timp își face aproape mereu, și se vor uita amândouă, fără prea multă atenție, la desenele animate cu vrăjitoare și zâne, care sunt cam toate la fel. Zoe își va abandonă gândurile, urmărind distrată vîrtejul de culori, prafuri magice,

descântece – pentru că, de fapt, nu există un fir al poveștii pe care să îl urmărești, ci doar o înșiruire de imagini – și, ușor, ușor, aproape fără să își dea seama, va aluneca ajungând să se sprijine cu totul de umărul mamei sale, ca un leneș din pădurea tropicală, moleșit de somn și dornic de tandrețe. Și tocmai în acel moment...

– Mami, de ce o iubești doar pe Zoe?

De câteva luni, aceasta este propoziția preferată a Martei, iar Zoe nu știe niciodată dacă să râdă sau să se supere. Desigur, Marta e mică, Zoe trebuie să o înțeleagă, dar au trecut deja șase ani de când tot trebuie să o înțeleagă și s-a obișnuit deja, deși nu îi este întotdeauna ușor. Replica este urmată de un salt pe canapea și, astfel, în îmbrățișarea caldă care o leagă pe Zoe de mama sa, se insinuează o prezență mică, dar insistență. Marta își face loc între ele ca un vierme încăpățânat, zvârcolindu-se până reușește să le despartă. Oare chiar o fi geloasă? O fi doar un joc sau un mic ritual, aşa cum e cel care o leagă pe Zoe de mama sa?

– Știi că vă iubesc la fel de mult pe toate trei, spune mama, cu aerul unei persoane care doar repetă un refren fără să se mai gândească și la cuvinte. Știi asta, nu-i aşa?

– Da, dar vreau să mă uit la desene cu voi.

Astfel, duetul devine un trio, cuprins încet-încet de moleșeala de mai înainte, legănăt de un generic

japonez de neînteleș pe care Marta îl stie pe dinafară și îl cântă silabi-sind niște sunete absurde cu o foarte mare exactitate.

– O, ia te uită, grădinița în efectiv complet!

Zoe simte deasupra ei o umbră care abia îi atinge obrazul cu un sărut abia schițat. Să fie, oare, sincer acel sărut? Nu știe.

Cândva, ea și Sara erau, într-adevăr, prietene bune. De fapt, diferența dintre ele este de doar trei ani; au fost dintotdeauna foarte apropiate, au împărtit aceeași cameră, s-au jucat împreună. Iar Sara o machia și o costuma, ca și când ar fi fost păpușă ei vie, și o arăta cu mândrie prietenelor sale, care erau cam invidioase pentru că, bietele de ele, nu aveau decât frați. Apoi, lucrurile s-au schimbat: Zoe a intrat la Academia de Dans, s-a născut Marta. S-au mutat într-o casă nouă, au început să aibă fiecare camera sa, să trăiască vieți diferite, cu treburi diferite. Sara e deja mare, acum se machiază de-adevăratelea, chiar dacă pe ascuns, și ar fi vă și amar de cea care ar pări-o. De altfel, lui Zoe nici nu îi trece prin minte să o facă, Marta este cea care vorbește prea mult.

Între Zoe și Sara însă, relația a devenit mai rezervată, ca și când ar fi două colege de bancă așezate împreună din greșeală de o profesoară neatentă, fără să aibă ceva în comun, fără dorința de a descoperi dacă au ceva în comun. N-a mai rămas nimic din ce le legă.

- Hai, vino și tu aici, îi spune mama Sarei, care se aruncă - buf! - pe canapea, lăsând-o pe Marta să alunecă din culcușul său și să se sprijine de ea. Pentru un moment, stau împreună. Apoi, după genericul final al desenelor animate, Marta se dă jos:

- Acum trebuie să plec la joacă.

Dintr-o dată, vraja s-a risipit. Sara se ridică la rândul ei și pleacă fără să spună nimic. Mama mai stă puțin, apoi o va urma și ea. Până una-alta, este încă aici, lângă Zoe, doar pentru ea.

Întotdeauna, Zoe este cea care dă o mâna de ajutor la pregătirea mesei pentru cină. Unul dintre avantajele academiei este faptul că, odată întors acasă, nu ai teme de făcut, cel puțin nu în timpul săptămânii. Pentru ziua de luni ai de învățat, dar sămbăta și duminica este tata acasă și atunci se ocupă el de tot ce înseamnă bucătărie: cumpărături, gătit, așezatul mesei. Nimeni în lumea asta nu face *pasta al forno* mai bine decât el.

Dat fiind că e joi seara, Zoe este cea care alege culoarea șervețelelor, astfel încât să se asorteze cu fața de masă, și tot ea se ocupă de ce mai e de făcut. În acest timp, vorbește cu mama, bucurându-se din nou de timpul petrecut împreună.

- Ce mai face Leda? o întrebă mama, punându-și un pahar de vin alb și așezându-se relaxată pe un scaun. A trecut ceva vreme de când nu ai mai invitat-o pe la noi.

- Eu o tot invit, răspunde Zoe, dar ea refuză. Crede că nu îi mai place să fie studiată.

- Aha! O înțeleg. Dar stai liniștită. Dacă vine, nu să mă apuc să o privesc insistenț ca și când ar fi un animal ciudat. Sigur că e caraghios...

- Ce?

- Că o cheamă tocmai Leda. Numele ei își are originea într-un mit grecesc, nu știai? Leda era o fată foarte frumoasă de care s-a îndrăgostit Zeus, care, pentru a o cuceri, s-a transformat într-o lebădă...

- Balerinele sunt toate lebede, într-o oarecare măsură, nu-i aşa? spune Zoe.

Își aduce bine aminte de momentul în care, mică fiind, la numai cinci ani, a mers pentru prima dată cu familia la balet. Spectacolul pe care l-au văzut nu era *Lacul lebedelor*, ci *Giselle*, dar i s-a părut că toate balerinele, cu fustilelor albe și lungi și cu brațele moi și flexibile, erau niște lebede care pluteau pe un lac.

- O, sigur că da, aproba mama. E un nume foarte potrivit. Dar poate că ea acum se simte ca o rătușă urâtă.

- Mai bine ca ea decât ca Anna, oricum. Cel puțin Leda mai are încă pielea fină și netedă, normală, în orice caz. Anna, biata de ea, e plină de băsicuțe și nu a mai mâncat o ciocolată de luni de zile.

- Îmi pare rău pentru ea, intervine mama. Când erați mici, n-aveați probleme de-astea.